

TEZAUUR LITURGIC
6 FEBRUARIE
GHERASIM MIKRAGHIANANITUL

PARACLISUL
SF. IERARH-
MĂRTURISITOR
FOTIE CEL MARE,
PATRIARHUL
CONSTANTINOPOLULUI

ATENA, 2020

ΚΑΝΩΝ ΠΑΡΑΚΛΗΤΙΚΟΣ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΓΙΟΝ ΚΑΙ ΜΕΓΑΝ ΦΩΤΙΟΝ,

ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΝ ΚΩΝ/ΠΟΛΕΩΣ

ΤΟΝ ΙΣΑΠΟΣΤΟΛΟΝ ΚΑΙ ΟΜΟΛΟΓΗΤΗΝ

Ποίημα Γερασίμου Μοναχοῦ Μικραγιαννανίτου

Ευλογήσαντος του Ιερέως, το Κύριε εισάκουσον, μεθ' ό το

Θεός Κύριος, ως συνήθως και το εξής:

Ήχος δ'. Ο υψωθείς εν τω Σταυρώ.

Τη φερωνύμω και αγία σου κλήσει, φωτός εκλάμπεις
μυστικός λαμπηδόνας, Αρχιεράρχου Φώτιε πανθαύμαστε
όθεν διασκέδασον, των παθών μου το σκότος, και φωτί με
λάμπρυνον, αληθούς μετανοίας, και προς οδόν οδήγει με
αεί, των ενταλμάτων, Χριστού του Θεού ημών.

Θεοτοκίον.

Ου σιωπήσωμεν ποτέ Θεοτόκε, τας δυναστείας σου λαλείν
οι ανάξιοι' ειμή γαρ συ προΐστασο πρεσβεύουσα, τίς ημάς
ερρύσατο, εκ τουσούτων κινδύνων, τίς δε διεφύλαξεν, έως
νύν ελευθέρους; Ούκ αποστώμεν Δέσποινα εκ σου' σους
γάρ δούλους σώζεις αεί, εκ παντοίων δεινών.

Ο Ν'. και ο κανών ου η ακροστιχίς:

«Φωτί με θείω λάμπρυνον Πάτερ Γερασίμου.

Ωδή α'. Ἦχος πλ. δ'. Ὑγρὰν διοδεύσας.

Φωτί των αγίων σου πρεσβειών, απέλασον Πάτερ, της ψυχής μου τον σκοτασμόν, και αίτει παισιμάτων μοι την λύσιν, παρά Χριστού Ιερώτατε Φώτιε.

Ως πάνσοφος μύστης των αρετών, οδηγεί με Πάτερ προς την κτήσιν αυτών αεί, ως αν τω Χριστώ ευαρεστήσω, δια ζωής εναρέτου μακάριε.

Τον πάντων Δεσπότην και Ποιητήν, ικέτευε Πάτερ, των παισιμάτων δούναι ημίν, την άφεσιν Φώτιε παμμάκαρ, και φωτισμόν ταις ψυχαίς τον σωτήριον.

Θεοτοκίον.

Και νύν και αεί και εις του αιώνας των αιώνων. Αμήν.

Ιλύος με ρύσαι της των παθών, και ροπής με Κόρη, προς τα χείρονα δυσωπώ, και δίδου μοι δύναμιν Παρθένε, ως αν εκφύγω δολίου τα ένεδρα.

Ωδή γ'. Ουρανίας απίδος.

Μέγας πρόμαχος ώφθης, και αρραγής πρόβολος, της Ορθοδοξίας παμμάκαρ, ως ενθεώτατος όθεν εδραιώσον,

ορθών δογμάτων τη πέτρα τους σε μακαρίζοντας, Φώτιε μέγιστε.

Εξ Εώας εκλάμπων, ως παμφαής ήλιος' όθεν ταις ακτίσι θεόφρον, της προστασίας σου, πάσης αιρέσεως, Φώτιε λύσον τον ζόφον, και το φως επίλαμψον ημίν της χάριτος.

Θεορρήμονι γλώσση, θεολογών Φώτιε, φόβου Θεϊκού τη ψυχή μου, το φως ανάτειλον, ως αν εκκρούσωμαι, της αμαρτίας το σκότος, και ποιήσω Άγιε, το θείον θέλημα.

Θεοτοκίον.

Εξ αγνών σου αιμάτων, ο του παντός Κύριος, σάρκα μορφωσάμενος Κόρη δι' αγαθότητα, ημάς ερρύσατο, εκ της αρχαίας κατάρας' όθεν καμέ λύτρωσαι, παθών του χείρωνος.

Διάσωσον Αρχιεράρχα Φώτιε θεηγόρε, από πάσης επιφοράς και κακώσεως, τους προσιόντας τη θεία σου αντιλήψει.

Επίβλεπον εν ευμενεία...

Κάθισμα. Ήχος β'. Πρεσβεία θερμή.

Προστάτης ημών, και θείον καταφύγιον, ως μέγας ποιμήν, της Εκκλησίας γέγονας, Φώτιε ιερώτατε' δια τούτο πίστει βοώμέν σοι' Μη διαλίπησ προσβεύειν Χριστώ, διδόναι ημίν πταισμάτων άφεσιν.

Ωδή δ'. Εισακήκοα Κύριε.

Ιεράρχα πολύσοφε, της Ορθοδοξίας άδυτε ήλιε, πάσης βλάβης ημάς λύτρωσαι, και επινοιών του πολεμήτορος.

Ως φωτός θείου έμπλεως, φώτισον καρδιαν μου την τυφλώπτουσαν, και προς φως με Πάτερ Φώτιε, εντολών των θείων καθοδήγησον.

Φυγαδεύεις τω λόγω σου, σκοτεινών αιρέσεων την σκοτόμαιναν, ων της λύμης ημάς φύλαττε, θεηγόρε Φώτιε απήμονας.

Θεοτοκίον.

Ως Θεού Μήτηρ άφθορος, τον καταφθαρέντα με ατοπήμασι, Θεοτόκε ανακαίνισον, τη συμπαθεσιτάτη σου χρησιτότητι.

Ωδή ε'. Φώτισον ημάς.

Τείχος αρραγές, Εκκλησίας ώφθης Φώτιε, καταράσσων την οφρύν των Δυτικών' ων της πλάνης ανωτέρους ημάς φύλαττε.

Ίασαι ψυχών, και σωμάτων τα συντρίμματα, των εν πίστει προσιόντων ακλινεί, Πάτερ Φώτιε τη θεία αντιλήψει σου.

Σθένωσον ημάς, καταβάλλειν Πάτερ Φώτιε, αοράτων δυσμενών επιβουλάς, δι' ὧν θλίβειν εκπειρώνται την ζωή ημών.

Θεοτοκίον.

Ὅρμος γαληνός, συ υπάρχεις Μητροπάρθενε, τοις εν βίῳ θαλαπτεύουσι πικρώς· δια τούτο τη πρεσβεία σου προστρέχομεν.

Ωδή ς'. Την δέησιν.

Ναμάτων, πεπληρωμένος αὔλων, ως υπέρτιμον του Πνεύματος σκεύος, την πειρασμοίς φλεγομένην ψυχὴν μου, και τηκομένην παντοίαις εν θλίψεσι, δρόσισον Φώτιε σοφέ, επομβρία των σων αντιλήψεων.

Παθόν μου, την χαλεπήν τρικυμίαν, καταπάϋνον ταις σαις ικεσίαις, και προς λιμένα με ίθυνον θείον, της μετανοίας πανεύφημε Φώτιε, ως αν παισμάτων προς Χριστού, την τελείαν συγχώρησιν εύροιμι.

Αγγέλων, και των Αγίων τοις δήμοις, συνηδόμενος σοφέ Ιεράρχα, υπέρ ημών συν αυτοίς εκδυσώπει, τον ελεήμονα Λόγον και Κύριον, όπως ρυώμεθα αεί, πειρασμών και δεινών περιστάσεων.

Θεοτοκίον.

Τον πάντων, Δημιουργόν και Δεσπότην, μετά σώματος τεκούσα Παρθένε, σωματικών με παθών ακαθάρτων, και ψυχικών νοσημάτων απάλλαξον, και λάμπρυνόν μου την ψυχήν, τω φωτί Θεοτόκε της δόξης σου.

Διάσωσον Αρχιεράρχα Φώτιε θεηγόρε, από πάσης επιφοράς και κακώσεως, τους προσιόντας τη θεία σου αντιλήψει.

Άχραντε, η δια λόγου...

Κοντάκιον. Ήχος β'. Τοις των αιμάτων σου.

Ως της σοφίας εκφάντωρ θεόληπτος, και Εκκλησίας ατίνακτον στήριγμα, μη παύση παρέχειν δεόμεθα, της σης πρεσβείαις ημίν τα δωρήματα, Πατέρων αγλαΐσμα Φώτιε.

Προκείμενον. Το στόμα μου λαλήσει σοφίαν...

Στίχ: Ακούσατε ταύτα...

Ευαγγέλιον. Εκ του κατά Ιωάννην.

Είπεν ο Κύριος προς τους εληλυθότας προς αυτόν Ιουδαίους· Αμήν αμήν λέγω υμίν· Ο μη εισερχόμενος δια της θύρας εις την αυλήν των προβάτων, αλλά αναβαίνων αλλαχόθεν, εκείνος κλέπτης εστί και ληστής· ο δε εισερχόμενος δια της θύρας ποιμήν εστί των προβάτων. Τούτω ο θυρωρός ανοίγει, και τα πρόβατα της φωνής αυτού ακούει, και τα ίδια πρόβατα καλεί κατ' όνομα και εξάγει

αυτά. και όταν τα ίδια πρόβατα εκβάλη, εμπροσθεν αυτών πορεύεται, και τα πρόβατα αυτώ ακολουθεί, ότι ίδασι την φωνήν αυτού. Αλλοτρίω δε ου μη ακολουθήσωσιν, αλλά φεύξονται απ' αυτού' ότι ούκ οίδασι των αλλοτρίων την φωνήν. Ταύτην την παροιμίαν είπεν αυτοίς ο Ιησούς' εκείνοι δε ούκ έγνωσαν τίνα ήν ά ελάλει αυτοίς. Είπεν ούν αυτοίς πάλιν ο Ιησούς' Αμήν αμήν λέγω υμίν ότι εγώ ειμί η θύρα των προβάτων. Πάντες, όσοι ήλθον προ εμού, κλέπται εισί και λησταί' άλλ' ούκ ήκουσαν αυτών τα πρόβατα. Εγώ ειμή η θύρα' δι' εμού εάν εισέλθη, σωθήσεται, και εξελεύσεται, και νομήν ευρήσει.

Δοξα. Ταις του Ιεράρχου...

Και νύν. Ταις της Θεοτόκου...

Προσόμοιον. Ήχος πλ. β'. Όλην αποθέμενοι.

Στίχ: Ελέησόν με ο Θεός κατά το μέγα έλεός σου...

Όργανον θεόπνευστον, θεολογίας εδείχθης, και σοφός διδάσκαλος, Εκκλησίας Φώτιε θείω Πνεύματι' και τανύν Όσιε, πάσης επηρείας, και μανίας του αλάστορος, ατρώτους φύλαττε, τους ειλικρινώς σε γεραίροντας, αιρετικών τα στόματα, καθ' ημών εμφράπτων δεόμεθα' συ

γαρ ημών μέγας, προστάτης και μεσίτης προς Θεόν, και τη πρεσβεία σου Άγιε, ευλαβώς προσπίπτομεν.

Ωδή ζ'. Οι εκ της Ιουδαίας.

Εδιώχθης αδικώς, παρ' ανδρών παρανόμων Άγιε Φώτιε' διο ημάς προς τρίβους, δικαιοσύνης Πάτερ, καθοδήγει τους ψάλλοντας' Ο των Πατέρων ημών, Θεός ευλογητός εί.

Ρήμασί σου αγίοις, αντιστήναι ούκ ίσχυσαν οι διώκοντες' διο τη ση σοφία, και τη πραότητί σου, ημάς πάντα συνέτισον, οια πατήρ συμπαθής, Φώτιε τα σα τέκνα.

Γνώσιν δίδου μοι Πάτερ, και ισχύν του δολίου πατείν την δύναμιν, και τρίβον διανύειν, των αρετών εμφρόνως, πολυθαύμαστε Φώτιε, ως αν της άνω ζωής, γένωμαι κληρονόμος.

Θεοτοκίον.

Εξ ακράντου γασρός σου, ο Σωτήρ των απάντων ημίν επέφανε, και έσωσε Παρθένε, της πάλαι αμαρτίας, τους εν πίστει κραυγάζοντας' Ο των Πατέρων ημών, Θεός ευλογητός ει.

Ωδή η'. Τον Βασιλέα.

Ρώσιν παράσχου, κατά ψυχήν τε και σώμα, κα φως άνωθεν Φώτιε θεηγόρε, τοις επιζητούσι, την σην επιστασίαν.

Αγαλλιᾶται, ἡ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία, τῆς χάριτι μέγιστε
Ἱεράρχα τῶν αἰρετικῶν γὰρ, λύεις τὰς ἐπινοίας.

Σαρκὸς μου Πάτερ, νέκρωσον πάντα τὰ πάθη, καὶ
καταύγασον τὸν νοῦν μου τῷ φωτί σου. Φώτιε Ἱεράρχα, ὡς
θεῖος μου προστάτης.

Θεοτοκίον.

Ἰασαὶ Κόρη, τὴν ἀσθενούσαν ψυχὴν μου, καὶ τοῦ ρύπου με
τῆς ἀμαρτίας πλύνον, τῆς χρηστότητός σου, τοῖς ρεῖθροις
Θεοτόκε.

Ὡδὴ θ'. Κυρίως Θεοτόκον.

Μεγίστης σου σοφίας, Πάτερ τῆς ἰσχυῆς, τῆς σοφιστείας τοῦ
δράκοντος σύντριψον, αἰρετικῶν διαλύων ἅπαν πολίτευμα.

Ὁ μέγας Ἱεράρχης, Φώτιε παμμάκαρ, τῆς Ἐκκλησίας ὁ
στύλος ὁ ἀσειστός, ἐκ τῶν σκανδάλων με ρύσαι τοῦ
πολεμήτορος.

Υπόθεν νεύσον Πάτερ, τοῖς σε ἀνυμνοῦσι, καὶ συμπαθῶς
πάσι δίδου τὰ πρόσφορα, ὡς ἀρωγὸς ἡμῶν πάντων Ἅγιε
Φώτιε.

Θεοτοκίον.

Υψίστου χαίρε θρόνε, Κεχαριτωμένη· συ γαρ βαστάζεις Χριστόν εν αγκάλαις σου, τον δια σου Θεοτόκε τον κόσμον σώζοντα.

Το Ἄξιόν εστί και τα μεγαλυνάρια.

Χαίροις της σοφίας ο θησαυρός, και της Εκκλησίας, ακατάσειτος προμαχών· χαίροις Ορθοδόξων, δογμάτων μυστογράφε, δοχείον φωτός θείου, πάνσοφε Φώτιε.

Στόμα ευσεβείας ως αληθώς, πολύσοφον ώφθης, επιπινοία τη Θεϊκή, Φώτιε θεηγόρε, και των δοκησισόφων, εκτρέπεις τας εννοίας, φωτί τω λόγων σου.

Λόγω και σοφία παντοδαπεί, Φώτιε εκλάμπων, ενωσφόρος ως φαεινός, την του Νικολάου, σφρύν την επιρμένην, καθείλες οία μύστης Χριστού θεόπληπος.

Θλίψεις καθυπέστης και διωγμούς, εξ ανδρών αδίκων, απποήτω Πάτερ ψυχή, και της αληθείας, την δύναμιν εκφάνεις, ως μιμητής Κυρίου ένδοξε Φώτιε.

Χαίροις Αποστόλων ο ζηλωτής, Φώτιε παμμάκαρ, μέγα όνομα και σεπτόν· χαίροις διδασκάλων αγίων η λαμπρότης, και Εκκλησία δόξα, και αγαλίαμα.

Φέγγει πρεσβειών σου των φαινών, φώτισον τον νουν μου,
σκοτισθέντα ταις ηδοναίς, και εκ της πολλής σου, σοφίας
δος ρανίδα, τη ταπεινή ψυχή μου, πάνσοφε Φώτιε.

Πάσαι των Αγγέλων...

Το τρισάγιον, τα συνήθη τροπάρια, εκτενής και απόλυσις,
μεθ' ήν το εξής: Ήχος β'. Ότε εκ του ξύλου.

Μέγας αρωγός και βοηθός, ώφθης της Χριστού Εκκλησίας,
ως ενθεώτατος, Φώτιε πανθαύμαστε, Αρχιεράρχα Χριστού·
δια τούτο βοώμέν σοι· Εκ πάσης ανάγκης, και παντοίων
θλίψεων, και περιστάσεων, φύλαττε λιταίς σου ατρότους,
τους ειλικρινώς σε τιμώντας, και τη ση πρεσβεία
καταφεύγοντας.

Δίστιχον.

Φώτιε πανθαύμαστε φωτίσου θείω
Γεράσιμον φώτισον τον σε ποθούντα.

